

ZAFERE KADAR

GENÇ YOLDAŞ

DEVİRİM BİZİZ BİZ DEVİRİMİZ

Sayı: 73, Temmuz 2013

Fiyatı: 1 TL KDV Dahil

“ÖLÜ MÜ DENİR ŞİMDİ ONLARA”

Mehmet Ayvaltaş, Abdullah Cömert, Ethem Sarısülük, Medeni Yıldırım, Ali İsmail Korkmaz

"3 günde sadece 5 saat uyudum. Sayısız biber gazı yedim, 3 defa ölüm tehlikesi atlattım. Ve insanlar ne diyor biliyor musunuz? "Boşver ülkeyi sen mi kurtaracaksın" Evet kurtarmasakta bu yolda öleceğiz. (O kadar yorgunum ki, 3 günde 7 tane enerji içeceği 9 tane ağrı kesici ile ayaktayım. Sesim kısık vaziyette ama gene saat 6'da alanlardayım sadece devrim için)" *Abdullah Cömert*

"Diren Antakya halkı... Şehrime sahip çıkan sevgili halkım... Şehrimi ve sizi hep sevdim. Her zaman bedenim ve ruhumla bir parçanız oldum. Kendine iyi bak Ey Antakya! Savaşa karşı gelen, şehirimiz ürezinde kötü emelleri olanlara karşı direnen halkım! Şehrime iyi bakın!" *Ali İsmail Korkmaz*

"Ve Ethem'in vuruluşunu gördüm... Unutmayacağım, asla affetmeyeceğim..."

Bir eylem yoldaşı

MERHABA GENÇ YOLDAŞLAR;

Yeni bir sayımızla sizinle birlikteyiz. Geriye baktığımızda çok güzel günler görüyoruz. Geleceğe baktığımızda ise daha güzel günleri getireceğimizi görüyoruz. Çünkü 31 Mayıs halk ayaklanması bu toprakları, bu toprakların insanını, havasını, suyunu değiştirdi. Çünkü Türk, Kürt, Ermeni, Arap ve o dönemde buralarda olan Amerikalı, Fransız, İngiliz, Lübnanlı ve daha pek çok halktan emekçiler faşizme karşı ayaklandılar. Bu büyük ayaklanma Türkiye devrim mücadelesinde gerçekleşmiş en büyük ve en geniş ayaklanma...

Bu ayaklanmanın mimarları ise 90 kuşağı diye tabir edilen gençlik kesimi.. Aslında 31 Mayıs ayaklanması yıllardır faşizmin kitleler üzerinde uyguladığı baskının ve şiddetin bir sonucu olarak yaşandı. Faşizmi yıkmak için sokaklara çıkanlar, sokakta buldukları özgürlüğü kaybetmemek için bir çok bedel ödediler. Hala da bedeller ödenmekte...

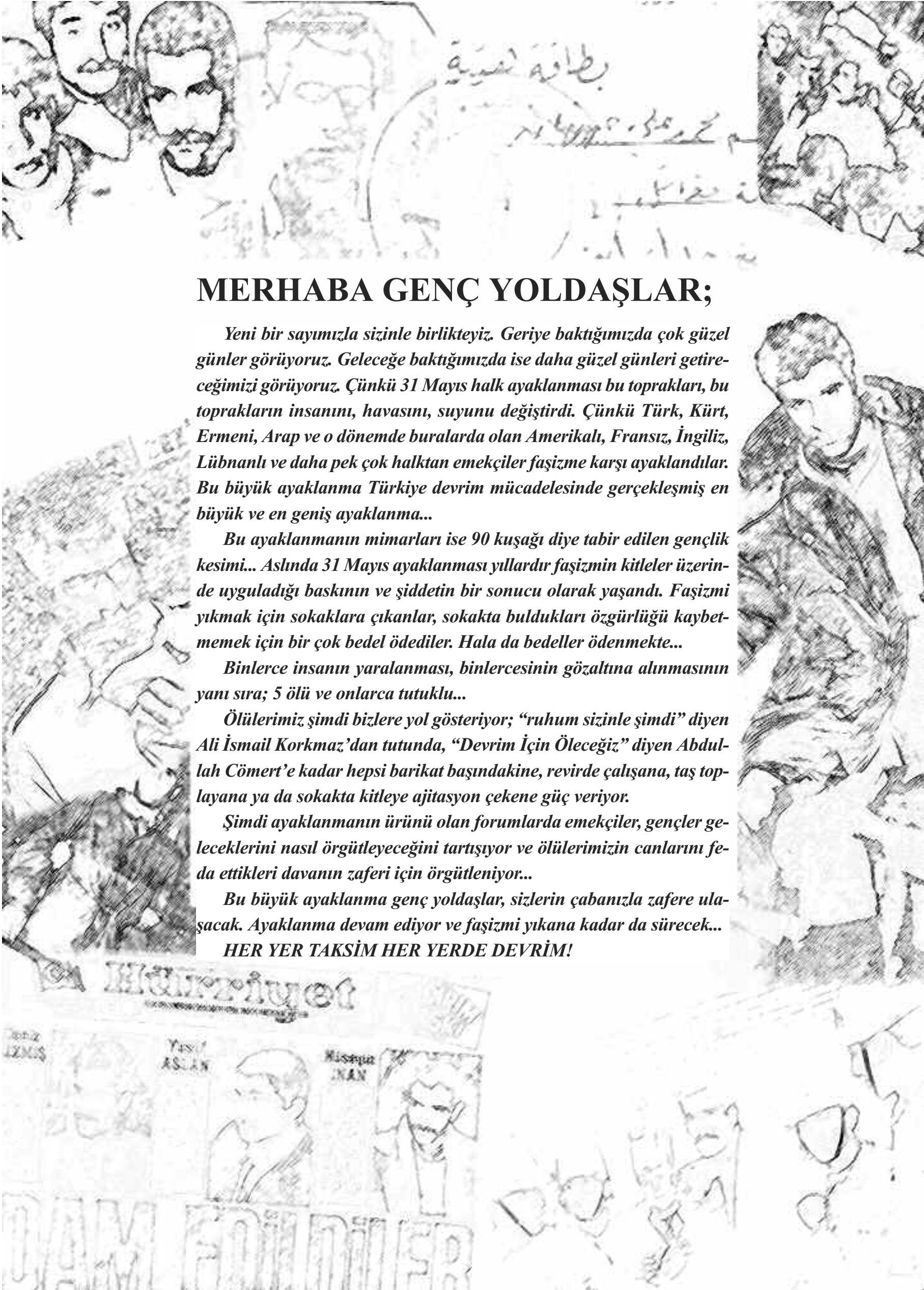
Binlerce insanın yaralanması, binlercesinin gözaltına alınmasının yanı sıra; 5 ölü ve onlarca tutuklu...

Ölülerimiz şimdi bizlere yol gösteriyor; "ruhum sizinle şimdi" diyen Ali İsmail Korkmaz'dan tutunda, "Devrim İçin Öleceğiz" diyen Abdullah Cömert'e kadar hepsi barikat başındakine, revirde çalışana, taş topalayana ya da sokakta kitleye ajitasyon çekene güç veriyor.

Şimdi ayaklanmanın ürünü olan forumlarda emekçiler, gençler geleceklerini nasıl örgütleyeceğini tartışıyor ve ölülerimizin canlarını feda ettikleri davanın zaferi için örgütleniyor...

Bu büyük ayaklanma genç yoldaşlar, sizlerin çabanızla zafere ulaşacak. Ayaklanma devam ediyor ve faşizmi yıkana kadar da sürecek...

HER YER TAKSİM HER YERDE DEVRİM!

AYAKLANMAYI ZAFERE TAŞIMAK !

**Öğrenciler, Genç Emekçiler! Genç İşsizler, Kadınlar!
31 Mayıs'ta başlayan halk ayaklanmasının en önünde,
Taksim'de, Kızılay'da, Antakya'da, İzmir'de, An-
tep'te, Eskişehir'de... sokak sokak savaşan gençler!**

Ayaklanmanın en önünde, müthiş bir bilinçle, ne sadece okul içi sorunlara, ne sadece parasız eğitim için, ne de sadece işsizlik ya da ekonomik iyileştirmeler için; büyük bir cesaretle ayaklanmanın en önünde bütün sorunlarımızın temel sebebine, faşizme karşı savaştık; faşizme karşı kavgaya yüreğimizi koyduk. Büyük bir militanlık, yaratıcılık, cesaret gösterdik. "Apolitik" denilen gençliğin, ruhunun devrimci olduğunu, harekete geçebildiği zaman neler yapabileceğini gösterdik. Özgürlüğümüzü kazanacağımız o büyük güne, devrime doğru en büyük adımımızı attık; bir halk ayaklanması yarattık.

Gezi Parkı'na devletin saldırısıyla başlayan eylemler; Gezi Parkı'nı korumaktan, faşizme, baskıcı yönetime, geleceksizliğimize, işsizliğimize, bize dayatılmaya çalışılan yaşam biçimine karşı bir isyana dönüştü.

Faşizmin baskısıyla karşılaşan her kesim bu ayaklanmada yerini aldı; Nazım ustanın deyişiyle, kesesinden verecek bir şeyi olmayanlar, yüreğinden destek verdi bu ayaklanmaya. Baretler, deniz gözlükleri, Talcid'ler ayaklanmacıların becerisiyle en büyük yardımcımız oldu. Özgürlüğü kaldırım taşlarının altında bulduk. Her mahalle tencere tava sesleriyle, mahallelerin içine kadar süren çatışmalarla katıldı ayaklan-

maya.

Bedeller ödedik. Mehmet Ayvalıtış'ı, Abdullah Cömert'i, Ethem Sarısülük'ü, Medeni Yıldırım'ı, Ali İsmail Korkmaz'ı faşizm katletti; hala hastanelerde omuz omuza mücadele ettiğimiz yoldaşlarımız yaşam mücadelesi veriyorlar, gaz fişekleriyle gözlerini kaybedenlerimiz, ağır yaralılarımız oldu. Çatışmalar azalınca, faşizm bu kez de ev baskınlarıyla ilk hedef olarak gençliği seçti; tutuklamalar başladı.

Unutmayın yitirdiklerimizi, parmaklıklar ardına düşenleri!

Unutmayın başardıklarımızı!

Unutmayın polisi kovduğumuz her yerde bulduğumuz özgürlüğü!

Unutmayın 12 gün boyunca Taksim'de yaratılan yeni dünyayı!

**Eylemlerin azalmış olması azaltmasın umutlarımızı!
Ayaklanma bitmedi; sürüyor sürece; zafere kadar!**

Ayaklanma boyunca en büyük gücümüz, bütün baskıların ortak sebebine, politik iktidara karşı "Hükümet İstifa" sloganıyla birleşmemiz oldu. Ayaklanmamızın hedefine politik iktidarı koyduğumuz her yerde daha da büyüdük, güçlendik; ne zaman kendi köşemize çekilip, sadece kendimizi ilgilendiren sorunlarla ilgilenmeye başladık, küçüldük, güçsüzleştik. Bu, ayaklanmanın bize öğrettiği en önemli ders oldu; birlikte mücadelenin gücü.

İşte Lice'de Medeni Yıldırım'ın katledilmesinden sonra

yapılan eylemler; Kürt ve Türk halkları arasında hiçbir zaman böylesi görkemli bir bağ, bir kardeşleşme yaşanmamıştı. Sosyal-şovenizmin bütün zincirlerini bir anda kırıp attık.

İşte 2 Temmuz, Sivas Katliamı anmaları; Madımak'ta kurulan kürsüden gelen "Bugün Roboski için, Reyhanlı için de buradayız" sesleri. Halkların mücadele birliği hiçbir zaman böylesine güçlü olmamıştı.

İşte Onur Yürüyüşü; türlü baskılara uğramalarına, katledilmelerine karşı hiçbir zaman LGBT bireylerle böyle bir bağ kuramamıştık.

İşte polisin elinden rakip takım taraftarlarını kurtaran tribün grupları. Yıllarca aralarına ekilmeye çalışılan düşmanlığı bir hamlede paramparça ettiler.

Öğrenciler, Genç Emekçiler! Genç İşsizler, Kadınlar!

Bu çağrı içi boş, özgürlük hedefinden uzak, kuru bir "örgütlenin" çağrısı değildir; kendi dar grupçu, küçük çıkarlarını düşünerek hareket edenleri atalım sırtımızdan. Devrimci Öğrenci Birliği ve Genç Emekçiler Birliği sizleri özgürlük dolu yarınları kurmak için ayaklanmayı zafere taşımaya, devrimi örgütlemeye çağırıyor!

Sadece bir tane hedefimiz var; talep değil, faşist hükümetten hiçbir şey talep etmiyoruz; istifa edip gitmelerinden başka. Bundan sonra

birilerinin tepemize dikilip, lütfedip bir şeyler vermelerine ihtiyacımız yok. Neyi başardıysak kendi gücümüzle başardık, neyi istiyorsak öyle başaracağız!

Forumlar yoluyla kurmaya başlanılan örgütlenme, özgürce konuşarak, tartışarak, bir arada nasıl karar alabildiğimiz ve uygulayabildiğimiz küçük bir örneğidir yalnızca. 5 yılda bir sandık başında değil, her gün kendi hakkımızdaki kararı kendimizin vereceği doğrudan demokrasi, istediğimiz yönetim şekli işte bu. Yıllarca bize dayatılan ucube demokrasiye karşı, işte halk demokrasisi. Bunları daha da sağlamlaştırmalıyız. Forumlar sağladıkça, seçilen sözcüleriyle merkezi bir birliktelikle hareket ettikçe ve özgürlük ve demokrasiye kavuşacağız.

Faşizmden, bu iktidardan sadece onları başımızdan atarak kurtulabiliriz. Bizi oyalamalarına, "sandık" çağrılarında kanmayalım! Polisi, yargıyı, her şeyi tekeline almış bir güç var karşımızda; hala çöplerden çıkan oy pusulalarının hesabını verememiş bir güç. "6 ay sonra sandıkta" değil; bugün sokakta hesaplaşacağız!

Önümüzde başarmamız gereken daha çok şey var. Ama umudumuz ve inancımız dünden daha fazla. Bugüne kadar yapılanlar, yapabileceklerimizin bir fragmanı, bir özetinden başka bir şey değildi; sadece bir başlangıçtı. Şimdi ayaklanmayı zafere taşımak, Halk İktidarı'nı kurmak için safları sıklaştırmanın zamanıdır!

"Daha gün o gün değil, derlenip dürülmesin bayraklar.

Dinleyin, duyduğunuz çakalların ulumasıdır.

Safları sıklaştırın çocuklar,

bu kavga faşizme karşı, bu kavga hürriyet kavgasıdır!"

**DEVİRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ (DÖB)
GENÇ EMEKÇİLER BİRLİĞİ (GEB)**

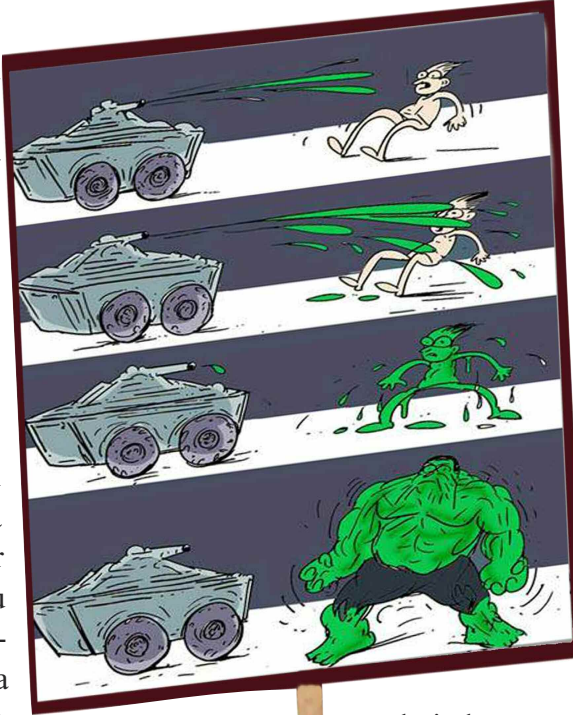

“OLAYLARIN ARKASINDA KİM VAR?” MIŞ

Gezi Parkı'nın yıkımıyla başlayan ve kısa sürede bir halk ayaklanmasına dönüşen olayları kimin çıkardığına dair burjuvazinin ve tabii ki RTE'nin müthiş fikirleri, istihbaratları var. Öyle ya, 11 yıldır büyük bir şükür duygusuyla her şeyi sineye çeken, yapılan tüm zamlara, alınan ve sürekli yenisi getirilen tüm vergilere, her gün televizyonlardan aşağılanmaya bana mısın demeyen “koca bir halk” vardı dün. Bütün Ortadoğu ülkeleri, Avrupa ülkeleri hatta sürekli küfürleşilen Yunanistan'da bile kaç yıldır halk sürekli sokaklarda, eylemde, ya da ayaklanma halindeydi. Buna bakarak RTE ve hempaları herhalde “biz çok iyi yönetiyoruz. Diğer ülke yöneticileri çok beceriksiz” diyorlardı. Ama halkımızın kendisi de “yok kardeş bizden bir şey olmaz. Biz birleşip sokağamokağa çıkmayız” diyordu. Hatta eyleme geçen gençlere, yani bizlere büyüklerimiz “bakacak çoluğun çocuğun yok. Gençsin devletle uğraşılmayacağını bilmiyorsun musun?” diyorlardı.

Memleketin anası ağlıyordu. Ya açlıktan, ya kıyımlardan ya da

yaşam zeminleri ayaklarının altından çekiliyor olmasından. Tamam biz de o kadar boş durmuyorduk. Milyonlarla yapılan 1 Mayıslarımız vardı. Kaç kez

meydanları yüz binlerle doldurduk. Ankara'nın göbeğini işgal eden işçi eylemlerimiz, üniversitelerden yükselen “BAŞKALDIRIYORUZ”lar yaptık. Ama hiç birisinin tepkisi hükümete- kapitalist devlete geri adım attırmıyordu. Durum böyleyken böyleydi. Ve bir 31 Mayıs günü, giderek sayıları artmaya başlayan kitleler polisin saldırısının karşısında geri adım atmadılar.

31 Mayıs günü manzara şuydu: önceki üç günden daha kalabalık ve kızgın bir kitle şafakla birlikte polisin yine saldırısına uğramış, dağılmış ama birkaç saat sonra tekrar toplanmış. Bu durum öğleden sonra 4-5'e kadar sürdü. En sonunda akşama doğru öyle bir duruma geldi ki, ana caddelere sığmayan on binlerce insana sabaha karşı

evlerinde tencere-tavalarıyla, yol kapatmalarıyla eşlik eden yığınlar... 1 Haziran'da da durum hiç farklı değildi. Tam tersine o gün ayaklanmanın kitleselliği adeta zirveye çıkmıştı. Ve sonraki günlerin de diğerlerinden farkı yoktu.

İşte mesele- nin düğüm noktası, bu nasıl yaşandı? Kim çıkardı bu olayları? Kim düğmeye bastı? Biz birleşemeyiz diyenleri kim birleştirdi? Apolitik gençliği kim politikanın en önüne fırlattı? Başta RTE olmak üzere

re bütün burjuva siyasetçiler ve yazarlar harıl harıl “Gezi Parkı Olaylarının” arkasında kimin, kimlerin olduğunu açıklamaya çalıştılar. İşte onlardan küçük bir seçki:

* "Olayların arkasında faiz lobisi var." Tayyip Erdoğan

* "Gezi olaylarının arkasında PKK var." Devlet Bahçeli

* "Gezi olaylarının arkasında Yahudi diasporası var." Beşir Atalay

* "Gezi Parkı'nda ki olayların arkasında CIA ve MOS-SAD var." Şamil Tayyar

*

04.06.2013 01.39)

* Manuel Fernandes. başka açıklaması olamaz. (dozi, 04.06.2013 01.40)

* Belki halk falan ha kardeşim, belki insanlar doydu artık, ha rahatınızı bozduk kusura bakmayın. (el ahmet krl, androidapp, 04.06.2013 01.44)

* Tayyip'in devamlı kendine sorduğu bir türlü cevabını bulamadığı için delirdiği sorunsaldır. bu olayların arkasında halbuki kendisi vardır. halk bir kişiye karşı birleşmiştir. yoksa bu kadar farklı görüş, bu kadar farklı taraftar grubunu bir araya toplamayı kimse akıl dahi edemez. (uwaa, 04.06.2013 01.48)

* Çarşı var (doktor mikrop, 04.06.2013 01.50)

* Gezi Parkı olaylarının arkasında halk var ama polisin arkasında olan eli sopalı akp liler s i z i

sokakta görmeyim ananızı avradınızı o sokakta.

* Greenpeace oraya giden ilk gruptur. Polis saldırısı olmasa o kadar kalacaktı. Saldırı olunca halk geldi. (orta kafa gol, 04.06.2013 01.53)

* (bkz: recep tayyip erdoğan) ve onun erk sarhoşu şeytansı kibiri var. (juve, 04.06.2013 01.54)

* (bkz: gandalf) ve gizli işbirlikçisi (bkz: yuzuk tayfları)

* Çare Drogba..

• (Cevaplar İnternette alıntıdır)

"Bu işin arkasında

birçok terör örgütü var, şimdilik 11 tanesini tespit ettik." E-gemen Bağış

* "Olayların arkasında uluslararası Siyonizm ve Türkiye taşeronları var." Dr. Deniz Şar

* "Gezi Parkı eylemleri ile başlayan olayların arkasında iki ülke var: Almanya ve İngiltere." Yiğit Bulut

* "Taksim Gezi Parkı olaylarının arkasında Kadife ve Turuncu devrimlerinin arkasındaki isim olan George Soros var." Melih Gökçek

Bu liste böyle uzayıp gider ama halkımızın da onlara ve bu soruya birkaç yanıtı var:

* Aziz Yıldırım. 'Aykut giderse ben de giderim' lafını yememek için gündemi değiştirmiştir. (bezelye19, mobil,

31 MAYIS NOTLARI...

Ayaklanmanın ilk günlerinde uzaktan izlemek çok yıpratıcıydı. Devrimci halk ayaklanması ve Devrimci halk iktidarı üzerine kitaplar okumuştum ama DÖB'lü olduktan kısa bir süre sonra böyle bir ayaklanmaya şahit olmayı beklemiyordum.

Galatasaray Lisesinin arka sokaklarında ben de savaştım. Az ilerimizde üç- dört tane polis vardı. Biz ise 2000'e yakındık ve çok ağırlıklı olarak örgütsüz kitleler vardı. Her sokakta insanlar savaşıyordu.

Orada çatışan kitlenin yüzü gerçekten de korkunçtu. Bir hayli öfkeliydiler. Herkes barikat kuralım diyordu birbirine. Böylece insanlar ne bulurlarsa barikata taşımaya başladılar.

Gaz bombaları gelmeye başladığında herkes geriye yokuş aşağı indi. İnsanların bir an da koşuşturması beni de panikletti. Daha önce de çatıştım ama çatışan kitlenin gaz bombasından korkması beni de korkuttu. O korkuyu üzerimden atmakta zorlandığımı itiraf edebilirim. İnsanlar üzerime üzerime koşarak iniyordu. Kalbim çarpa çarpa ileri devam ettim ilerde ne olduğunu görmemiz gerekiyor düşündüm. Patır patır bir şeyler geliyordu gaz bulutu arasından. Gaz bombası değildi. Mermi gibiydi ama canımı yakmıyordu çok fazla. Plastik mermi de olamaz diye düşündüm, boynuma sırtıma gelmeye devam ediyordu. Bir atışlarında beş- altı tane birden geliyordu. Bir kez ateş ediyorlar ve altı tane sırtımda bir şey patlıyor. Ara sokaklardan birine çekildiğimizde üzerimizde sarı sarı boya olduğunu gördük. Güldük hep birlikte. Bir yer bize kapısını açtı. "Girin" dediler. Girdik biz de. Temizlendik iyice. Biri sürekli bir şeyler yazıyordu twittera. Geri çıktık, ilerledik. Diğer sokakta ilerde barikat arkasında başka DÖB'lüler de vardı. Onları gördüm. Bu esnada bir çok yaralı arkadaş da vardı. Onlar revire gittiler. Bizler de orada kalmaya devam ettik.

DÖB'lü Bir Öğrenci

Gezi Parkı eyleminin 2. günü ben de oradaydım. Ziyaret amaçlı gittiğim Gezi Parkı'nda insanlardaki coşkuyu, inancı, direnci gördükten sonra o gece orada kalmaya arkadaşımınla karar vermesi pek de uzun sürmedi. Hayatımda ilk defa ölümle burun buruna geldiğin o gece saat 4'tü... Köşeye sıkışmıştık. Yoğun biber gazı ve en son Vietnam savaşında kullanılmış portakal gazı arasında kalmıştık. Hiçbir yere hareket edememenin öfkesi ve her an gelebilecek bir ölüm tehlikesi. Yanımda genç bir kadın "Anne!" diye çığlık atıyor ağlayarak. Arkamda ki adam, dur durak bilmeden attıkları gazlardan çıkarıyor öfkesini. Basiyor küfürü. "Yeter lan yeter öldüreceksiniz!" diye bağıyor hemen ardından. Dumandan göz gözü görmüyör. Kafalarımızı eğmek zorundayız. Nişan alarak gaz atıyorlar! Sıkışmışlığın verdiği kin ve nefret duygusu ile öfke dolup duvarlara yürüyoruz. Orada bir delik açıyorlar. Sanki orası nefes kaynağımız. Orası sokak! Orası kavganın meydanına çıkıyor. Binlerce kişi birbirini iterek açılan o boşluktan geçiyor. Düşme tehlikelerini bir an olsun düşünmeden yanımızda ki büyük çukura aldirmaksızın, nefes alabilmek adına athyoruz birer birer.

O an içimize dolan gaz ya da diğer kimyasallar değildi. O an içimizde dolan soluksuz bir öfkeydi. Ve bu öfke bir ayaklanmanın başlangıcıydı...

İktidarın sonu yakındır. Sokaklar dolup taşarken, sloganlarımız dünyanın bir ucunda yankılanıyorken; ne baskılar, ne yasaklar, ne polis, ne asker, ne de evde bekleyen %50 durdurabilir bizi. Afrika'da kanat çırpan kelebeğin uzak denizlerde yarattığı fırtına gibi, kıtadan kıtaya gider sesimiz.

Bu sesleri, bu yüzleri unutma iktidar! Ne zaman bir şeyler yanlış gitse yine bizi karşısında bulacak bu sistem.

Tayyip gitse, onun bir benzeri gelir. Bu yüzden diyoruz ki, sistemin değişmesi gerek. Şimdi daha güçlü, daha dirençli atıyoruz sloganlarımızı:

Hükümet İstifa, İktidar Halka!

DÖB'lü Bir Öğrenci

31 MAYIS NOTLARI...

Ben Leninist bir genç olarak, 31 Mayıs günü Gümüşsuyu'nda akşam 7'de ayaklanmanın trenine atladım. Faşist devletin gezi parkına müdahalesini öğrendikten sonra akşam taksime eylem çağrısını gördüm ve hemen Taksim'e yöneldim. Gümüşsuyu'ndan yukarı çıkarken kitleye dahil oldum ve çatışmanın içine girdim. İlk başlarda sayımız 100 civarındaydı ama daha sonra taraftar grubu Çarşı'nın da dahil olmasıyla sayımız iyice arttı. Faşizmin kolluk kuvvetleriyle göğüs göğse çatıştık. Polis iyice meydana çekilerek sadece oradan gaz ve TOMA'yı kullanarak bizlere karşılık veriyordu. Yine inanılmaz sayıda gaz kullanıyorlardı. Ama kitle önce gelen saldırıyla biraz geri çekiliyor ve sonra tekrar yükleniyordu. Ve geride kalanları ise ilk defa o gün kullanılan "GEL, GEL, GEL..." sloganı ile motive ederek yukarı çekmeye devam ettik. Birbirini daha önce hiç tanımayan bir çok insan birbirine inanılmaz bir güvenle çatışıyordu.

Gümüşsuyu'ndan 9.30 civarında ayağıma çarpan gaz bombasından dolayı çekilmek zorunda kaldım.

İlk başta yaşanan şeyin bir ayaklanmanın başlangıcı olduğunu anlamamıştım ta ki İstiklal Caddesi'nde on binlerce insanın faşist polise karşı savaştığını görene kadar...saat 10 civarında ulaşmıştım İstiklal'e... Ayağımda ki ağrıyı unutarak tekrar ön saflara yöneldim ve kitleyle beraber çatışmaya devam ettim... Gece 12 sularında da kafama yediğim biber gazından dolayı çatışma alanından çıkarıldım... Ve o gün sabaha kadar sokakta insanların dövüştüğünü görmek harikaydı...

1 Haziran, ayaklanmanın ikinci günüydü ve Taksim meydanının kazanıldığı ilk gün... Öğlene yapılan çağrıya uyarak biz Leninistler, buluşmanın olacağı yere doğru ilerledik. Tabi faşizm saldırmaya başlamıştı...Taksim' de İstiklal üzerinde, Gümüşsuyu'ndan, Harbiye yönünden, Tarlabası'ndan her yerden akın akın insanlar meydana doluyordu ve Faşizmin kolluk kuvvetlerini taşıyarak meydana kovuyordu. Polislerin korkusu gözlerinden okunuyordu. Önce çevik kuvvet ekibi çekildi ve sonra TOMA'lar geri çekildi tabi bu öyle eli kolunu sallayarak bir çekilme değildi... TOMA'ları taş yağmuru tutarak Robocopları (çevik kuvvet) döverek, kovalayarak oldu... Ve Zafer Savaşan Halkın olmuştu...

Bu olaylardan sonra bir kişinin meydana bir direğe "DEVİRİM BAŞLADI FAŞİZMİ YIKACAĞIZ - HALK" yazılı bir döviz astı. Evet, devrim başlamıştı...

Genç Bir Leninist

BU DAHA BAŞLANGIÇ

31 Mayıs akşamı İstanbul'un kalbine, Taksim'e dört bir koldan on binlerce kişi ilerliyordu... Birbirlerini tanımayan bu on binlerce kişi, yıllardır faşizmin uyguladığı baskıya, yoksulluğa karşı birleşmiş; 'Artık Yeter' demiş ve ayaklanmışlardı.

Ayaklananlar birden bire, yerden biter gibi sokak başlarında gözükte. Hem de bir yerden değil. Her taraftan... Ankara'dan, İzmir'den, Adana'dan, Antep'ten, Antakya'dan ve daha pek çok yerden... Ayaklananları dahi şaşırtacak derecede kalabalık, öfkeli kitleler, korku duvarlarını yıkmış, yepyeni bir dünyaya gözünü açmış ve bir anda sokakları doldurmuştu. Karşılarında baştan aşağıya donanımlı ve silahlı, dünya gericiliğinin en gerici ve faşist ordularından biri. Oysa ayaklananlar ölümle alay edercesine keyifli, mutlu ve yaşananlarla dalga geçecek kadar cesaretli... Yıllar önce söylenmiş bir sözü hatırlıyor barikatlarda savaşıyorlar; "Savaşta gülmek ciddi bir iştir" Dünyanın bu en oyuna gelmez işi, ayaklanma denen bu olay, burada devrimin merkezi Taksim'de, Kızılay'da ve diğer yerlerde ayaklananların cesaretiyle, mizahı ile düşmanını çıldırtıyor, dünyanın diğer yerlerindeki dostlarına ise güç veriyordu...

Büyük savaşlar birbirini tanımayan insanları kardeş yapar derler. Yıllar sonra tarih kitapları bugünleri yazacak, filmler çekilecek, romanlar yazılacak. Yıllar sonra herkes anlatmaya "Her şey 3 ağaçla başladı" diyerek başlayacak; "İşte bugünleri o zaman verdiğimiz mücadele ile kazandık."

diyecekler. Ve belkide sadece barikatta bir kez gördüğü kişinin yardımıyla, yaralı halde barikattan taşındığını, ilk defa gördüğü bir doktordan ve bilmediği bir yerde tedavi edildiğini, tanımadığı insanların evinde tanımadığı kişilerce korunduğunu büyük bir mutlulukla anlatacak. Çünkü 31 Mayıs'tan bu yana olanlar bu topraklarda yaşayanları ve dünyanın diğer yerlerindeki dostlarımızı çok mutlu ediyor. Çünkü devrime en yakın olduğumuz ve faşizmi ezme-yekaltığımız bu anlar emekçi halkların ve devrimci gençliğin en mutlu anlarıdır. Daha mutlusunu ise zaferi ilan ettiğimizde olacak...

Peki bu ayaklanma nasıl başladı?

Ayaklanmanın fitilini ateşleyen, yıllardır biriken öfkeyi sokağa taşıyan bizzat faşizmin kendisi oldu; Gezi Parkı'na yaptığı polis saldırısıyla kendi sonuna davetiye çıkardı. Televizyonların ver(e)mediği görüntüler, sosyal medya yoluyla herkese ulaştı. İstanbul'da Taksim'e, diğer illerde başka merkezlere giden bütün sokaklar on binlerce insan tarafından işte bu yollarla doldu. Nasıl ki ilk köle ayaklanmasında hızlı koşucular Spartacüs ayaklanmasını daha geniş alanlara yaydırsa, bizde de twitter, facebook gibi sosyal medya ağları, 31 Mayıs akşamı milyonları sokağa dökecek iletişimi sağladı. İşte, o büyük özgürlük gününe doğru atılacak ilk büyük adım, halk ayaklanması böyle başladı.

Yıllar günlere değil, saatlere sığıdı. Da-

... FAŞİZMİ EZECEĞİZ!

ha önce polisle hiç karşı karşıya gelmemiş insanlar, ikinci günlerinde baretleri, deniz gözlükleri, solüsyonları ve eldivenleriyle geldiler. Her saldırıya karşı bir çözüm, yeni bir taktik bulundu. Donanımlı faşist orduya karşı ayaklanmacıların kolektif dehası büyük bir mücadele yürüttü...

Twitter, Zello ayaklanmacıların iletişim ağı oldu, revirler kuruldu, otobüsler barikat, iş makinaları POMA... Herkes savaş anında örgütlenen bir ordunun parçası oldu.

Yaşananlar bir rüyanın gerçeğe dönüşmesiydi. Öğrenciler, işçiler, genç emekçiler, beyaz yakalı memurlar, kadınlar, LGBT'ler, Ermeniler, Çerkesler, Kürtler, Türkler, Aleviler, Sünniler, taraftar grupları... Herkesi bir tek şey buluşturdu alanlarda; öfkeleri. Öfke faşizme dönüktü, öfke işsizliğe, geleceksizliğe, öfke AVM'lerle dolu koca şehirlerde bir parça yeşili korumak için çıktı sokağa!...

Böyle başlayan ayaklanma birçok ilde sokak çatışmaları ile, İstanbul'da 12 gün boyunca Taksim Meydanı'nda kurulan Komünle devam etti. Devrimimizin Kızıl Meydanı, 12 gün boyunca özgürlüğün, bir arada nasıl yaşayabileceğimizin, paylaşmanın ve beraber üretmenin, beraber karar almanın, uygulamanın; "yeni bir dünya mümkün"ün simgesi oldu.

Ayaklanmanın Öğrettikleri

Ayaklanma herkese bir şeyler öğretti. Sosyalist hareket devrimin ne kadar yakın

olduğunu öğrendi... Sermaye sınıfı ve faşizm ise sonunun... Emekçiler birlikte olduğunda ne kadar çok ve ne kadar güçlü olduğunu öğrendi, faşizm ise emekçileri dini, dili ve kültürleriyle bölemeyeceğini... Gençlik sokakların özgürlük getirdiğini öğrendi, faşizm ise sokaklara çıkan ayaklanmacıların kendi mezarını kazdığını... Devrimin merkezi Taksim'e gelen kitleler ya da başka merkezlerde sokaklara çıkanlar birbirleri için ne kadar önemli olduklarını öğrendiler, bu dünyanın sömürücüler olmadan ne kadar güzel olduğunu öğrendiler, faşizm ise karanlığın asla zafer kazanamayacağını...

31 Mayıs ayaklanmasının daha öğrettiği çok şey var. Nihayetinde devrim tam anlamıyla zafere ulaşmış değil. Çünkü devrim bir süreçtir ve aşmamız gereken daha çok engel var. Örneğin sosyal-şovenizmin zincirleri Lice için yapılan eylemlerde bir anda kırılıp atıldı. Ama yeterli değil...

Sokaklara milyonlar "Hükümet İstifa" ya da "Tayyip İstifa" diye çıktılar. Bu ilk adım için son derece olumlu olsa da politik iktidarın fethini önüne koymayan hiç bir ayaklanma tam anlamıyla zafere ulaşamaz. Kitleler bu gerçeği fark ettiklerini, bugün ayaklanmanın ürünü olan forumlarda merkezi bir yönetime olan ihtiyacı dile getirecek gösteriyorlar...

Hemen her kesimden insanı sokakta bir arada tutan "Hükümet İstifa" sloganı, bugün ayaklanmanın ürünü olan forumlarda, yaratılmak istenen "Halk Meclisleri"

hedefiyle devam etmelidir...

Bundan Sonra Ne Yapmalı?

Bu yazı yazılırken sokak eylemlerinin biraz daha geride kaldığı (Antakya bu dönemlerde her gün sokaklarda), ancak forumlarda ayaklanmanın geleceğine dönük çok canlı ve geniş katılımlı tartışmaların yapıldığı bir süreç yaşanıyor. Yukarıda bu konuya biraz değindik.

Bu durum ayaklanmanın bittiği, herkesin köşesine çekilmediğini gösteriyor; zaten geriye çekilmenin imkanı da yok. Ayaklanma bir kez başladığında iki taraftan biri yenilene kadar sürecektir.

Ayaklanma emekçi halk ve gençlik için bir umut oldu. Devrim ezilen halklarımız için bir umut oldu. Şimdi forumlarla devam eden süreç son derece önemlidir. Ve forumlarda en çok işlenmesi gereken konulardan bir de budur.

Tüm bölgelerde yapılan forumlardan seçilen temsilci ya da sözcülerle oluşacak bir "Halk Temsilcileri Meclisi" emekçilerin devrimci iktidar organları olarak iş görmelidir.

Ayaklanmanın dayanacağı bu organlar toplumu en geniş anlamıyla örgütleyecek ve faşizme karşı mücadelemizde en büyük gücümüz olacaktır.

Binlerce yaralımız var! Gencecik yaşta ölülerimiz var! Tutsaklarımız var! Ve mücadelenin her aşamasında ödediğimiz bedeller bize yol gösterecek...

Ve Faşizmi Ezeceğiz!

Tutsaklardan Mektup Var

“Gezi Parkı'nın yıkımını engellemek için başlayan eylemlere polisin sert saldırılarının ardından 31 Mayıs ve sonrasında ayaklanma ve bir halk devrimi aşamasına yükselen kitle eylemlerine, Adana halkı da tüm coşkusuyla katıldı.

Ayakanmanın “Hükümet İstifa” sloganı ile ortaya çıkmasıyla Adana halkı da yüzünü AKP il binasına dönmüştü. 1 Haziran günü (bu eylemin en şiddetli günüydü) başlayan Adana ayaklanmasının merkezini Atatürk Parkı oluşturunca Burada akşam saatlerinde toplanan halk, Atatürk Caddesinden Kasım Gülek köprüsünü aşyp İl binasına ulaşmak istediler. Ve köprüünün üstünde konuşlanan polislerle Sular Caddesinde biriken halk arasında günlerce şiddetli çatışmalar yaşandı. Bu çatışmalar boyunca polisin halka karşı kullandığı gaz bombası, plastik mermi ve tomalardan sıkılan tazyikli su ile onlarca kişi yaralandı...

Ayakanmayı şiddet ile bastırmayı başaramayan devlet, 3. günün ardından ulusal-cı güçleri devreye sokarak eylemleri barışçıl bir çizgiye çekmeyi hedefledi... Adana işsizliğin ve güvencesiz çalıştırılmanın en yoğun yaşandığı kentlerden biridir. Yılların biriktirdiği öfkesini sokaklarda göstermek isteyen Adana halkını uzlaşmacı pasifist çizgiye çekmek imkansız gibiydi. Ve öyle de oldu. Akşamın ilk saatlerinde uzlaşmacı eylemlerin ardından geç saatlere doğru (özellikle Arap halkının yoğun olarak yaşadığı Akkapı, Mıdık ve Havuzlubahçe mahallerinden gelen halkın da katılımıyla) sadece çatışmaya ve sisteme olan öfkesini yıkıcı bir şekilde yansıtmak isteyenlerin eylemi yerini alıyordu. Bu çatışmalı eylemler de gece geç saatlere kadar sürüyordu.

...Haziran ayaklanması ile burjuvazi ve onun temsilcisi hükümet ruh sağlığını daha fazla yitirdiğini bizleri tutuklayarak göstermişti. Yıllardır emekçi halkın eylemlerinden bunalmış ve kendini savunma durumundan bir adım öteye gidemeyen faşist devlet, bu ayaklanma ile sonunu görmüştü. Kendi hukukunu bile hiçe sayarak bizleri tutuklayan devlet içinde bulunduğu politik-ekonomik durumu da bir kez daha gözler önüne sermişti.

Yaşanan bu tutuklama saldırısı avukatlarımız tarafından yapılan itirazlar değerlendirildikten sonra 28 Haziran günü karara bağlanarak tahliye edildik... Şimdi tekrar kavganın ortasında yerimizi almanın sevinciyle ve yaşamın bizden yana olan akışını hızlandırma mücadelesini daha kararlı bir şekilde sürdürmeye devam. Çünkü Zafere Kadar Devrim.”

Ulaş Yıldız

(Daha sonra serbest bırakıldı)

“Merhabalar...

Ben Yusufcan Yıldırım. 18 Haziran sabahı Ankara'da evi basılarak gözaltına alınan ve 22 Haziran'da tutuklanan 22 kişiden biriyim. Avukatların yaptığı itiraz sonucunda dün (4 Temmuz) serbest bırakıldım. Sizlere Sincan'daki Gezi Tutsakları'ndan selam getirdim. Onlar çok güçlüler, moralliler ve hala direnişe devam ediyorlar. Biz neredeysek onlar da bizimle beraberler.

İçim buruk aslında. Mutlu değilim. Beraber tutuklandığım, aynı hücreyi paylaştığım dostlarımla sarıldık birbirimize, gardiyanlar kapıyı kapattı onlarla arama ve dışarıdayım bugün. Böyle, sanki onlara sırtımı dönmüşüm gibi hissediyorum. Özgür müyüm? Değilim. Onlar orada oldukça, orada tutsaklar oldukça, ben de özgür olmayacağım...

İşin ilginç yanı, benim tutuklanan diğer arkadaşlarımızdan bir farkım yok... Peki ilk başta niye tutuklandık? Beraber tutuklandığım Yoldaş Aydın ne güzel anlatmış; bir tek temel ortak özellik bulduk 22 kişi arasında. Hepimiz sosyalistiz. Bunu görünce anladık neden tutuklandığımızı. “Haa” dedik, “O mesele...”

Eylemlere katılmadım mı? Katıldım. Tutuklanmadan önce geçirdiğim 20 gün, 22 yıllık hayatımın en güzel günleriydi. Bir araya gelince ne kadar güçlü olduğumuzu gördüm; farklılıklarımızı bir yana koyup, her biri farklı farklı sorunları olan yüzbinlerce insan, sorunlarının ortak sebebine karşı birleşince neler yapabildiğimizi gördüm. Tanımadığı birisi için, canla başla yardım etmeye çalışan insanlar gördüm. '91 doğumlu birisi olarak, “apolitik” denilen '90 kuşağının ve genç kuşağın neler yapabildiğini gördüm, bununla gurur duydum.

Ve Ethem'in vuruşunu gördüm... Unutmayacağım, asla affetmeyeceğim... Kırdık zincirleri, prangaları! Özgürlüğe merhaba! Merhaba doğacak güzel günlere!”

Yusufcan Yıldırım

(Daha sonra serbest bırakıldı)

GEZİ TUTSAKLARINA MEKTUP ATMAK İÇİN ADRESLER

TUTSAKLARIMIZI YALNIZ BIRAKMAYALIM!

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Cezaevi

Dinçer Ergün, Erdal Demirhan, Alp Altınörs, Ali Karaçay, Ali Sönmez Kayar, Emrah Görtaş, Erhan Baybekman, Hasan Tunç, Hüseyin Şahin, Mustafa Diren Saygılı, Salih Coşar, Sercan Genç ve Ümit Yetik, Boran Atıcı, Ali Haydar Akdeniz, Ersin Topçu

Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevi

Çiçek Otlı, Goncagül Telek

Ankara Sincan 1 No'lu F Tipi Cezaevi

Can Deliduman, Erdal Kozan, Ali Yılmaz, İbrahim Akyol, Akın Can, Osman Nuri Orhan, Soner Temel, Hikmet Tanıl, Bayram Balyan, Mahir Çağlar, Taner Aka, Hasan Koç, Yusuf Bahtiyar Özkan, Denizcan Aydın, Cihan Ağtaş, Murat Bozkurt, Ali Yılmaz, Birkan Sabaz, Mazlum Demir, Mert Atmaca.

Ankara Sincan Kadın Kapalı Cezaevi

Hazal Kangal, Gizem Bayram

İzmir 1 No'lu Kırıklar F Tipi Cezaevi PK/60 Şirinyer / Buca

Ali Hüseyin Ahirci, Vedat Yener, İbrahim Kaya, Kubilay İyit, Hakan Polat, Ozan Adıyaman, Erhan İnal, İzzet Uysal, Akgün Irgat, Çağlar Korkut, Cem Barış, Çakıl Sait Özdemir, Sercan Üstündaş, Süleyman Göksel Yerdut, Mehmet Polat, Görkem Özer, Barış Bulut, Müslüm Güvendir, Ali Hizmetçi ve Emre Kaplan, Miraç Vayıç, Ulaş Arslan, Mehmet Barışcan Yalçın, Orhan Yıldız, Görüş Atıcı, Yasin Sünger, Soner İnanç, Serdar Gür, Mehmet Yunus Kızıltaş, Erol Özdemir, Hüseyin Gülbitti, Abdullah Yüksel

İzmir 2 No'lu Kırıklar F Tipi Cezaevi PK/60 Şirinyer / Buca

Vedat Biçici, Atilla Dalkılıç, Hicri Serviler, Faruk Erdoğan, Hüseyin Kaya, Emrah Akdağ, Cem Ekici, Özgür Demirci, Canol Bayatbalağ, Mitat Kavak

Şakran Kapalı Kadın Cezaevi Aliğa/İzmir

Gizem Türkmen, Pınar Türk, Elif Kaya, Burcu Koçlu, Esra Ayyıldız, Kezban Doğan

Erzurum H Tipi Cezaevi

Çetin Kirsiz, Can Koçak, Dağlar Delen, Mukamet Çelik, Özgün Kaya, Özcan Kaya, Ali Sağlık

Edirne F Tipi Cezaevi

Sıtkı Güngör, Okan Danacı, Ergün Üzüm, Çağrı Aydoğan, Mehmet Kara, Emre Kaya, İmran Aydın, Şahin Yeşilirmak, Ulaş Bayraktaroğlu, Emek Ulaş Suna, Doğukan Oci, Ceyhun Dönmez, Furkan Tombul

Kocaeli C Tipi Cezaevi

Vedat Gündüz ve Mesut Bulut

Kürkçüler F Tipi Cezaevi /ADANA

Mahmut Yiğit ve Murat Akıncı

(Adresler Gezi Tutsaklarıyla Dayanışma ağından alınmıştır)

“İstanbul Taksim

Gezi Parkı Platformu'na

Merhaba dostlar, arkadaşlar, İstanbul...

Kavganın Başkenti merhaba...

Gazetelerden okuduk. Bizleri “kendimi ihbar ediyorum” kampanyası başlatarak yalnız bırakmadınız. Bundan kaynaklı onurlu ve gururluyuz. Bizler Gezi Parkı eylemlerinden sonra evlerine baskın yapılan ve daha sonra İzmir 1 Nolu F Tipi Cezaevi'ne gönderilen tutsaklarız. Adlarımız

Emre KAPTAN, Barış BULUT,

Ali HİZMETÇİ. Sizleri F Tipi zindanlardan selamlıyoruz.

Biz de burada her gün “Her Yer Taksim Her Yer Direniş” sloganını haykırıyoruz. Sesiniz sesimizdir. Asla yalnız olmadığımızı biliyoruz... Dünyanın ve ülkenin bütün güzelliklerini biz üretiyoruz ve o güzelliklerden biz mahrum bırakıyoruz. Demokrasi hak ve özgürlüklerimizin elimizden alınmasına ölmek pahasına asla ve asla müsaade etmeyeceğiz. Artık uykumuzdan uyandık. Gelecek ellerimizdedir.

HER YER TAKSİM

HER YER DİRENİŞ!

TAKSİMDE DÜŞENE DÖVÜŞENE

BİN SELAM!

MÜCADELE YENİ BAŞLIYOR!”

Buca Kırıklar 1 Nolu F Tipi Cezaevi

ANKARA GEZİ TUTSAĞI YUSUF CAN YILDIRIM'LA RÖPORTAJ

Yeniden özgürlüğe hoş geldin. Bize kısaca neden tutuklandığını ve neyle suçlandığını söyler misin?

Tutuklanma nedeni olarak bizlere 13-14 tane suçlama yöneltildi. "Terör örgütü üyesi olmak ve propagandasını yapmak" ile başlıyor, "halkı isyana teşvik etmek", "adam öldürmek", "kamu malına zarar vermek", "devlet büyüklere sövmek", "seyahat ve ticaret özgürlüğünü engellemek" ile devam eden bir çok madde var. Aslında birçok komik denebilecek durum vardı; örneğin "adam öldürmek"le suçlanıyorduk ama savcıya da hakime de defalarca sormamıza rağmen "kimi öldürdüğümüzü" söyleyemediler. Zaten sonrasında bu suçlamadan beraat ettik ama geri kalanlardan tutuklandık. Bu kadar suçlamanın tek delili olarak da eylemlerde çekilmiş 3-4 tane fotoğraf gösterdiler. Bu çok önemli değil aslında, çünkü biraz işin formalitesi gibi geliyor bana. Bir tutuklama saldırısıyla eylemlerin önüne geçmek istediler, hedef olarak da Ankara'da daha önce tanınan, bilinen insanları seçtiler. Biri de ben oldum. Bu kadar aleni bir şekilde, keyfi tutuklamalar yapılıyor, sonra da isyana bizim teşvik ettiğimizi söylüyorlar. Devletin yaptığı saldırılar o kadar bariz ki, aslında isyana kendileri teşvik ediyor halkı.

Yani diyorsun ki, halkı isyana teşvik eden hükümetin- devletin baskı yasaları ve kötü uygulamalarıdır. Bu ayaklanmanın bir gençlik ayaklanması olduğu söyleniyor. Buna katılıyor musun? Ve gençliğin talepleri neler oldu bu ayaklanmadan?

Ayaklanmada hemen her yerde gençlik, özellikle 90 kuşağı denen gençlik hep en öndeydi. Eylemleri hep gençlik sürükledi, ama bir gençlik ayaklanmasından ziyade gençliğin sürüklediği bir halk ayaklanması olarak nitelenecek daha doğru olur diye düşünüyorum. Duvar yazılarına, sloganlara, eylem biçimlerine bakın hep gençliği göreceksiniz.

Bence gençliğin en önemli talebi özgürlük. Özgürlük istiyoruz, gelecek ile ilgili kararlarda söz sahibi olmak istiyoruz, hiç bir dayatmayı kabul etmiyoruz. Doğal olarak ayaklanmada da en öne çıkan talep hep faşizmin uygulayıcısı olan hükümete dönük oldu, "hükümet istifa" oldu.

Peki sence ayaklanma sona erdi mi?

Kesinlikle hayır. Bir kere değişen hiç bir şey yok. Daha hiçbir şey kazanmadık, doğal olarak sokak eylemleri 31 Mayıs, 1-2 Haziran'da olduğu gibi her yerde, on binlerin sokakta olduğu bir şekilde ilerlemiyor şu an. Aylarca böyle süremezdi zaten, ama buna bakıp ayaklanmanın sona erdiğini söyleyemeyiz. Ayaklanmanın eksiklikleri vardı, forumlar yoluyla bu eksiklikler tartışılıyor, kapatılmaya ve örgütlü bir şekilde hareket edilmeye çalışılıyor. Yani düzgün temeller atılmaya çalışılıyor, bunlar tamamlandıktan sonra insanlar tekrar sokaklara çıkacaktır.

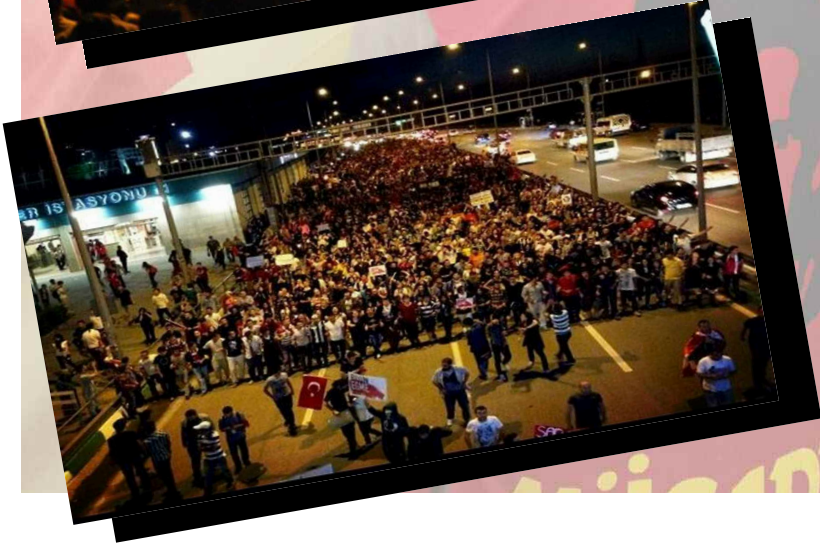
Bize Ankara ayaklanmasında seni en çok etkileyen kesiti anlat desek...

O kadar çok var ki. ama en görkemli gün 1 Haziran'dı sanırım, Kızılay'ın etrafındaki her sokakta binlerce insan vardı. Tomalara, gaz bombalarına, plastik mermilere rağmen hiç geri adım atmıyorlardı. Hatta bir kaç kişi en önde kurulan barikatın arkasında sigara içip, sohbet ederek dinlenecek kadar rahattılar. O gün Ankara'da her şey inanılmazdı. Zaten poliste daha fazla dayanamadı, kimileri çalılırlar üstünden atlayarak, birbirlerini ezerek kaçıyorlardı. Bu görüntü unutulamayacak bir şeydi. Görüntüler internette paylaşılmıştı bir çok kez, bir Toma barikatının arkasındaki bir genci sürüklüyordu. O anda yüzlerce insanın Tomanın etrafını sarması ve o genci oradan kurtarmaları da asla unutamayacağım anlardan.

Ama en çok hatırlayacağım şey duvar yazıları olacak. Çünkü her yerde kendi yaşadığım anlarımı, küçüklüğümün parçalarını gördüm. ama Ethem'in vuruluşu, bu kadar güzel şey yaşamışken bir anda tokat gibi çarptı yüzüme.

Röportaj için teşekkür ederiz...

“Gaz bombalarıyla ve TOMA’larının içinde ki zehirli sularla bizlere saldırdılar ve insanlarımız yaraladılar.

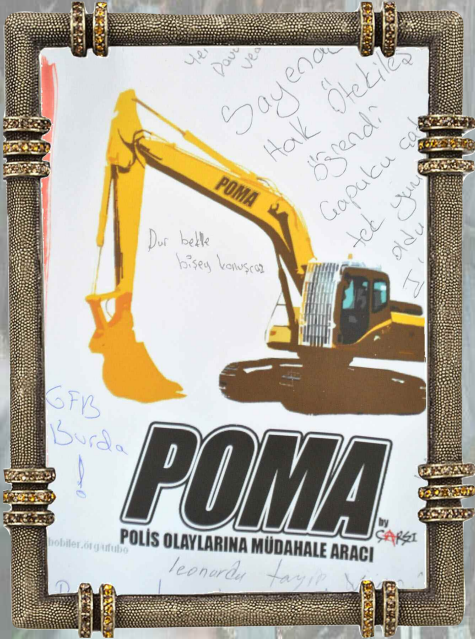
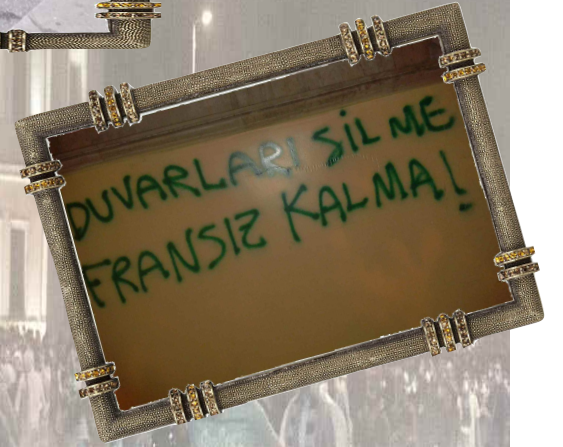
Ara sokaklarda arkadaşlarımızı sıkıştırıp işkence yaptılar. Ethem’i, Abdullah’ı, Mehmet’i, Ali’yi katlettiler. Evlerimize operasyonlar düzenlediler, insanlarımızı gözaltına aldılar, tutukladılar. Bizleri yine baskı altına almaya çalışarak, yeni bir korku dönemi yaratmaya çalıştılar.

Ama bu sefer başaramadılar, çünkü biz örgütlü bir halk olduk. Yapılacak her türlü saldırıya karşı tepkimizi örgütlü bir şekilde koyduk.

Ben de bir Gezi eylemcisiyim ve 31 Mayıs’ tan beri bu ayaklanmanın içindeyim. Ben de dahil olmak üzere 59 kişi 6 Temmuz akşamı gözaltına alındık. Çoğumuz gözaltı sırasında polisten işkence gördük. Ve 8 kişi tutuklandık.

Faşizmin mahkemelerinden zaten medet ummuyorduk, ama bu kadar da olmaz dedirten bir kararla tutuklandık. Siyasi bir olaydan alınıp, adli bir suçlu muamelesi gördük. Biz ve bizim gibi bir çok kişi gözaltına alınmış ve tutuklanmıştı. Amaç yine aynı olmuştu. Bize ve dışarıda bulunan direnişçilere göz dağı vermeye çalıştılar. Ve bir kez daha yenildiler. Biz buradayız, hiç bir yere gitmiyoruz, ta ki gerçek özgürlüğümüzü elde edene kadar bu mücadeleyi sürdürmeye devam edeceğiz.

Gezi Tutsaklarından Özgür Yıldırım”

Taksim / AKM

izmir

Çanakkale

Bodrum

İstanbul / Taksim

İstanbul / Beşiktaş

İSYAN
HATIRASI

Bolu

Antalya

Konya

Antakya

İstanbul

Edirne

Taksim / Gezi

Taksim

Taksim

**Biz topraktan,
ateşten,
sudan,
demirden
doğduk!**

